

*Csak én ülök ily eszelősen az őszi délelőttben,
mintha minden perc az utolsó lenne,
mintha halálos beteg lennék, pedig amúgy jó erőben,
mintha valami sötét, végzetes hírt üzenne,
úgy figyelem, ahogy le hull a levél a fáról,
s az őszi röntgenfény, a fák csontvázát mutatja,
széthullik, amit a kerítés a józan ész határol,
minden sejt egy mohó száj kiszemelt falatja,
fog nélkül, íny nélkül zabál a semmi,
szívem riadtan ver, szökne, majd megdermed,
vadként próbálja magát halottnak tettetni,
hogy ne nyeljék el a halálos vermek.*

*Őszi délelőttben álmatagon sütkérező fák,
mit tudtok az elmúlásról, mit is tudhattok,
mért kérdezem s mért nem válaszoltok, ti suták,
költő kérdez, vagy talán nálam is okosabbak vagytok,
ész nélkül, szív nélkül, s minden ilyen nyavalygás nélkül
ringatjátok s adjátok tovább az ablakomon kiszökő időt,
senki földje a vers, de írom, hogy a szám belekékül,
az én múzsám a halál, aki homlokodon lőtt,
s szökik a szívből, az ablakon az idő, melyben születtem,
s megáll a fák között, kicsit hogy jobban lássam,
villant valamit, örömet e légiüres szünetben,
hogy abban is higgyek, ne csak az elmúlásban.*

ACZÉL GÉZA

(szino)lira

torzószótar

AKADÁLYOZ

*milyen jó lehet az egyenes vonalú egyenletes mozgásnak vagy a szabadesésnek
mikor komoly tudományok arról regélnek egyik legfeljebb súrlódik néha másikat
billegeti a föld állandósult gravitációja talán némi görbület is van a térben de
biztos törvények remélnek évszázados okos megnyugvásokat míg csak valamely
összeférhetetlen meg nem piszkálja őket kicsit ám ebben a bős tolakodásban is
felfedezhetsz némi emberit mivel tudatunk mélyén soha nincs megállás izgatni
kezd az emberré válás vagy a másik ködös véglet ezek a percemberek itt mit remél-
nek az egyetemes hullás peremén egyszóval metafizikába veszve is kínos az örök
küzdés maga ha szentelt szándékká válik a teremtés alanya és hagyják zsenije*

mentén kibontakozni csakhogy legtöbbször körkörös tisztátalan a lobbí melyben gengszter módra az nemesül föl igazán ki leginkább akadályoz és persze mire elérné az átok messze ívben elillan a szabadulás reménye aratásnak ott marad a sárkányfogak ősi veteménye kényszerzubbonynak a tömegvonzás mely szívárványos álmokon vonz át néhány laikus álmodozót csalódások baksisával mérve az adót

AKADÉKOSKODIK

tudod mikor a vélt igazság és a stílus nincs eléggé összezárva véltnek azért írom mert éppúgy belesodródik az ellehetetlenülésbe az is kinek egyetlen durvuló szálból szőtt érzelmi uszálya s bár nem szeretném gyötörni elmémet olcsó relativitásba megfontolt árnyalások nélkül létünk apró kalandjait eszmélkedésem óta meg nem élhetem habár tudom különös alkalmak idejében az akcióba lendülés hevületét hűteni kezdi valamiféle vak fegyelem s egyszerre csak oldalozni kíván a lélek a kevésbé látványos lehetőségek felé és ez az unalomba forduló halk mentalitás előbb-utóbb teljesen lefedé a hitelesség egykor bátornak indult alakzatait s bár történelminek nevezett zajokban még ott ágaskodsz a legelső sorokban a beszivárgók zabolátlan fölényétől gyorsan eltaszít a született szemérem és lassan már azt prédikálsz miként maradt el körülte némi érdem pedig csak az ízlés ránt vissza mivel nem tudod földolgozni mikor a másik hazug mód kérkedik vagy indulatos ingujját gyűrve reggelig akadékoskodik az alapszavakon s már régen nincsen ott mikor a jövő derengő arcát adja hisz lépéselőnyben énjének a gyászos rabja

AKADÉKOSKODÓ

az ember keserű rövid életében ha sorsa úgy adódik megül nagyjából ötezer ülésen melyeknek jó esetben félszázalékos a haszna ám vannak konok korok mikor csak egyetlen kapura mehet a labda ilyenkor az intellektus határa ritkán van megszabva csak az idéetlen mozgalmi szamba mozgatja a közönyös állott levegőt s a cinikusan kuporgó sokáig nem veszi észre bársúlyosan fénylő pupillájába idővel a tekintet kocsonyásan tompa árnya nőtt már a majdnem mindegy is alapon s innentől nehezen képzelhető el az a hatalom mely a struktúra álfontoskodásait végleg felejtene a székek összehúzásával egy lejtőn lefelé megindul az átlátható világ a világos érvek mögül kiszól a hierarchia s ha korszerű szeretnél lenni mozgalmár forrásbiányokon illik bénán elakadnia a csalogató reménynek s a ritka szellemi szituáció is csak arra való hogy valamelyik idéetlen fókuszról beessen a képbe néhány akadékoskodó izgága elme akik legtöbbször akkor bukkannak elő mikor egy mélyülő átgondolás fegyelme még adhatna rövid távon némi illúziót de a képlet körbe jár s a reménykedő kivégzett álma rövidesen rázuban egy oblomouscsinára